

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 30/06
01.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ, дипломирани правник, ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1985/04 од 20.9.2005. године, у седници одржаној 1.2.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1985/04 од 20.9.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лозници П.2141/2003 од 15.9.2004. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се поништи одлука директора туженог бр.2872 од 12.11.2003. године као незаконита. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату трошкова парничног поступка у износу од 27.500 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца Окружни суд у Шапцу је пресудом Гж.1985/04 од 20.9.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.14. ЗПП, на коју се ревизијом неосновано указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противуречи сама себи нити разлосима пресуде, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.1. ЗПП, на коју тужилац у ревизији указује, а која је могла утицати на доношење законите и правилне одлуке.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је, да је тужилац био у радном односу код туженог, и обављао послове КВ возача у Радној јединици "ВВ". Тужиоцу је престао радни однос одлуком директора бр.2872 од 12.11.2003. године због престанка потребе за радом тужиоца услед економских и организационих промена у смислу чл.101. ст.1. тач.8. Закона о раду. Код туженог је у току 2001. године покренут поступак реструктурирања предузећа, усвојен је Програм увођења организационих и економских промена, којим је предвиђено смањење броја запослених и решавање статуса запослених за чијим радом је престала потреба. Утврђено је да је у радној јединици "ВВ" у којој је обављао послове тужилац, било запослено 61 извршилац и да је новом организацијом предвиђено 29 извршилаца, да је на радном месту КВ возача радило 33 радника, с тим да је новом организацијом утврђена потреба за 12 радника и да је технолошким вишком проглашен 21 извршилац. Тужени је број запослених који чине технолошки вишак утврђивао на основу критеријума који су били јединствени за све запослене, при чему је основни критеријум био оцена успешности рада запосленог којом се утврђивао однос запосленог према раду и колико је његов рад био успешан. На основу оцене успешности рада тужилац је оцењен најнижом оценом у наведеној радној јединици (3,40), док су остали извршиоци оцењивани са оценом од 4,10 до 4,50. Споразумом бр.2848 тужиоцу је исплаћено 10 просечних зарада у привреди Републике у укупном износу од 159.190,00 динара, а Споразумом бр.2847 тужиоцу су исплаћене заостале зараде закључно са даном престанка радног односа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је одлука туженог законита, и да је тужиоцу услед економских, организационих и технолошких промена код туженог отказан уговор о раду, у складу са одредбом чл.101. ст.1. тач.8. Закона о раду, и да је тужени приликом давања отказа тужиоцу применио одредбе од чл.114. - 117. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.70/01).

Одредбом чл.101. ст.1. тач. 8. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла. Ставом 3. истог члана прописано је да послодавац може запосленом дати отказ уговора о раду из овог разлога, само ако запосленом не може да обезбеди обављање других послова односно да га оспособи за рад на другим пословима.

Одредбом чл.114. поменутог закона прописано је да послодавац који има у радном односу на неодређено време више од 50 запослених а намерава да откаже уговор о раду за више од 10% од укупног броја запослених у току календарске године због технолошких, економских или организационих промена, тужени је дужан да донесе Програм решавања вишка запослених при чему Програм садржи податке о запосленима који представљају вишак, послове које обављају, квалификациону структуру, године старости, мере којима се стварају услови за њихово запошљавање и рок у коме ће дати отказ а доноси се у сарадњи са организацијом надлежног за послове запошљавања (став 2. истог члана).

Одредбом чл.117. прописано је да у случају отказа уговора о раду у смислу чл.101. ст.1. тач.8. овог закона, послодавац је дужан да исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом и уговором о раду.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, као и да је у поступку утврђено да је у радној јединици у којој је радио тужилац било запослено 61 радник, да је за технолошки вишак проглашено 32 радника међу којима је и тужилац, да је за више од 10% од укупног броја запослених било предвиђено за отказ уговора, да су критеријуми за оцењивање били јединствени за све запослене, да је тужилац применом основног критеријума приликом утврђивања вишка запослености (оцена успешности у раду) оцењен најнижом оценом 3,40, да је тужени донео Програм за решавање вишка запослених, да је тужени тужиоцу исплатио отпремнину и све изостале зараде до дана престанка радног односа, то је побијана одлука у свему правилна и законита.

Наводи тужиоца у ревизији да је оцена тужиоцевог рада субјективна и да је оштећен по основу оцене успешности и стручне спреме су неосновани, јер је у поступку утврђено да је тужени приликом утврђивања вишка запослених за чијим је радом престала потреба код туженог, применио критеријуме који су били јединствени за све запослене, да је од 12 извршилаца 11 третирано са квалификацијом НК радника као и да је тужилац у оквиру своје радне јединице оцењен најнижом оценом.

Осталим наводима ревизије се напада утврђено чињенично стање које се у смислу одредбе чл.385. ст.3. ЗПП, ревизијом не може побијати.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл.393. ЗПП.

Према одредби чл.491. ст.4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04 који је ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучујући о ревизији тужиоца применио одредбе ЗПП које су важиле до ступања на снагу наведеног закона.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм